

Full diocesà

22 de febrer del 2015

p5 – Pla diocesà de pastoral «L'alegria d'evangelitzar» (I)

p6 – Missatge del Sant Pare per a la Quaresma 2015 (I)

La brutal persecució que ens interpel·la

L'Església a l'Iraq i Síria està sofrint una de les majors persecucions de la història. Milers de persones han hagut de fugir amb el que porten posat davant l'avanç dels membres de l'Estat Islàmic i el seu ultimàtum de «o us convertiu o morireu». Fins a 120.000 cristians omplen els carrers, col·legis, esglésies i descampants del Kurdistan iraqià, una zona, de moment, segura. És la porta per a marxar per sempre del país.

Els cristians són presents a l'Iraq des dels primers temps del cristianisme, però la seva comunitat és cada cop més petita. En una carta que el Papa els va adreçar per Nadal els deia: «En els darrers mesos la tribulació i les afliccions s'han agreujat a causa dels conflictes a la regió, però especialment a causa de l'activitat d'una recent i preocupant

organització terrorista, d'unes dimensions mai vistes, que comet tota mena de pràctiques i abusos inhumans, colpejant especialment a vosaltres, que heu estat brutalment expulsats de les vostres terres, en les quals els cristians són presents des de l'època apostòlica.»

El pare Manuel Nin, benedictí català que és rector del Col·legi Grec de Roma, va oferir una atterridora conferència fa uns mesos a la seu de la Fundació Joan Maragall de Barcelona. L'acte es va organitzar arran d'un article d'aquest monjo, una autoritat intel·lectual i expert en siríac i en els Pares del Desert, publicat dins l'*Osservatore Romano* i titulat «El martiri de la indiferència». Recuperarem fragments d'aquesta conferència en la pròxima edició del *Full Diocesà*.

«L'Esperit empenyé Jesús cap al desert, on passà quaranta dies»

Diumenge I de Quaresma / Cicle B

Lectura del del llibre del Gènesi

Déu digué a Noè i als seus fills: «Jo faig la meva aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents i amb tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres, els ocells, el bestiar i tots els animals domèstics i feréstecs que han sortit de l'arca. Jo faig amb vosaltres aquesta aliança meva: La vida no serà mai més exterminada per l'aigua del diluvi, no hi haurà mai més cap diluvi que devasti la terra.» Déu digué: «El signe d'aliança que poso entre jo i vosaltres i tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres per totes les generacions és aquest: posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meva aliança entre jo i la terra. Quan cobriré la terra de nuvolades i apareixerà l'arc entre els núvols, em recordaré de l'aliança que hi ha entre jo i vosaltres i tots els éssers animats; l'aigua no formarà més un diluvi que faci desaparèixer tot rastre de vida.»

(9,8-15)

Salm responsorial

Tot el vostre obrar, Senyor, és fruit d'amor fidel per als qui guarden la vostra aliança.

(Salm 24)

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats: Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida. Per això anà a dur la seva proclama als esperits empresonats, que s'havien resistit a creure en temps de Noè, quan la paciència de Déu esperava, mentre preparaven l'arca. En aquella arca se salvaren a través de l'aigua unes poques persones, vuit en total, i l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva, i que no consisteix a deixar net el cos, sinó a demanar a Déu una consciència bona gràcies a la resurrecció de Jesucrist, que se n'anà al cel, va rebre la submissió de les potestats i dels estols angèlics i està a la dreta de Déu.

(3,18-22)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, l'Esperit empenyé Jesús cap al desert, on passà quaranta dies temptat per Satanàs. Vivia entre

els animals feréstecs i l'alimentaven els àngels. Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la bona nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.»

(1,12-15)

«Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida. Per això anà a dur la seva proclama als esperits empresonats»

Convertiu-vos i creieu en la bona nova

Joan Mir i Tubau, prev.

Dimecres passat, Dimecres de Cendra, vam encetar un nou període de l'any cristià: el temps de Quaresma, que s'acabarà el Dijous Sant, abans de la missa de la Cena del Senyor. El sentit d'aquest temps és de preparació i de camí cap a la Pasqua del Senyor, no sols un temps de penitència individual.

Tres etapes a tenir en compte: en la primera (primera i segona setmanes) se su-bratlla la humanitat i divinitat de Jesús: relats de les Temptacions de Jesús i de la Transfiguració. En la segona etapa (tercera, quarta i cinquena setmanes), el tema principal és el baptisme i per això es llegeixen els evangelis de la samari-tana, del cec de naixement i de la resurrecció de Llätzer, evangelis que, tot i ser propis del cicle A, es poden llegir també en els cicles litúrgics B i C, és a dir, cada any. I, en la tercera etapa, entrem ja en la Setmana Santa, que té per centre i ci-mal el Misteri Pasqual de Crist, la seva mort i resurrecció. Les lectures de l'Antic Testament presenten cinc grans moments de la Història de la Salvació: l'aliança de Déu amb Noè; el sacrifici d'Abraham; el decàleg; l'exili a Babilònia; Jeremies fa l'anunci profètic de la Nova Aliança.

En l'evangeli d'avui, dos moments significatius en la vida de Jesús: quaranta dies al desert, temptat per Satanàs. Jesús venç la prova. I, després, a Galilea, Je-sús crida a la conversió i a la fe: apartar-se de tot mal i girar el cor cap a Déu. Un repte sempre actual.

La imatge

Mosaic de la temptació de Crist
S. XII. Basílica de Sant Marc de Venècia.

Jesús va sentir de debò l'embat de la temptació i la seva victòria no va ser pas sense lluita. Ens ajuda en les temptacions: «És precisament pel fet d'haver sofert la prova que pot prestar auxili als qui són provats» (He 2,18)

Agenda

Lit. hores: Setmana I

23 dilluns

—Sant Policarp, bisbe i màrtir (†155)
Levític 19,1-2,11-18 / Salm 18 /
Mateu 25,31-46

24 dimarts

—Sant Modest, bisbe (†486)
Isaïes 55,10-11 / Salm 33 /
Mateu 6,7-15

25 dimecres

—Sant Romeu, religiós
—Sant Bartomeu de Poblet, abat
Jonàs 3,1-10 / Salm 50 /
Lluc 11,29-32

26 dijous

—Sant Nèstor, màrtir (s.III)
—Sant Alexandre bisbe (250-326)
Ester 4,1.3.5.12-14 / Salm 137 /
Mateu 7,7-12

27 divendres

—Sant Gabriel de la Dolorosa,
religiós (1838-1862)
—Sant Baldomer, sots-diacon (†660)
Ezequiel 18,21-28 / Salm 129 /
Mateu 5,20-26

28 dissabte

—Sant Romà, abat (c.390-460)
Deuteronomi 26,16-19 / Salm 118 /
Mateu 5,43-48

1 diumenge II de Quaresma / Cicle B

—Sant Rossend, bisbe (907-977)
Gènesi 22,1-2.9a.10-13.15-18 /
Salm 115 / Romans 8,31b-34 /
Marc 9,2-10

Viu la Quaresma amb la Delegació de Joves

Redacció

Ara que acabem d'entrar en la Quaresma, repetim l'experiència de *The return*, que tant èxit va tenir l'any passat. Es tracta d'un cap de setmana de convivència, reflexió, amistat, diversió i pregària per a adolescents d'ESO i batxillerat, amb un únic objectiu: descobrir Jesús. Aquest any us proposem, seguint les petjades de santa Teresa de Jesús, entrar en el nostre «castell interior» i reviure l'aventura que ella va experimentar en la seva vida.

Dades de l'activitat:

Lloc: Castellnou del Bages

Dies: Dissabte 28 de febrer i diumenge 1 de març

Edats: De 14 a 18 anys

Contacteu amb la Delegació de Joves del bisbat i inscriu-vos a www.jbvic.com o joves@bisbatvic.com.

Constituït el Consell Presbiteral

Recentment s'ha constituït un nou Consell Presbiteral per al pròxim quinquenni, en el qual, presidit pel senyor bisbe, es van abordar diversos temes d'actualitat. El Consell Presbiteral reflecteix la varietat i la complementarietat de ministeris, situacions pastorals i sensibilitats dels sacerdots del bisbat i els fa conscients de la mútua complementarietat en el servei a la missió de l'Església diocesana.

L'evangelització no neix d'un desig humà o de la nostra necessitat, sinó de la iniciativa de Déu

Pla diocesà de pastoral «L'alegria d'evangelitzar» (I)

«Aneu, doncs, i feu deixebles meus de tots els pobles, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,19-20).

«Aneu». Ell, com en temps de Moisès, veu i escolta les necessitats del seu poble i no es desentén de les vicissituds humanes (cf. Ex 3, 7-10), sinó que surt a cercar-nos per oferir-nos la seva vida. També avui «la joia de l'Evangelí omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia» (EG, 1).

«Feu deixebles meus de tots els pobles». En el seu anhel d'arribar a cada persona, Jesús compta amb els deixebles com a col·laboradors; ells esdevenen missioners de l'alegria de l'Evangelí. La capacitat de Déu per a transformar el cor de les persones és infinita; potser avui som nosaltres, els deixebles, els qui per manca de fe retallem la voluntat de Déu i aturem la seva creativitat per fer-se trobadís a cada persona. Cal que amb humilitat demanem a l'Esperit Sant un redescobriment de la fe, una renovada espiritualitat i una audàcia missionera que ens faci descobrir i pal·liar les necessitats de cada persona. L'evangelització és una realitat de fe: Déu vol trobar-se amb cada persona. L'objectiu de l'evangelització, doncs, és possibilitar aquesta trobada amb Jesús per tal d'esdevenir deixebles seus.

«Aneu, doncs, i feu deixebles meus de tots els pobles, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,19-20). L'evangelització no neix d'un desig humà o de la nostra necessitat, sinó de la iniciativa de Déu.

«Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món». La fe arrenca d'un fet històric i alhora transcendent (CEC, 639) que ens ha estat transmès: Jesús ha ressuscitat. «Després de la passió es presentà a ells i els donà moltes proves que

era viu» (Ac 1,3). Jesús és viu! Ell és el Senyor, el vencedor del pecat i de la mort, el salvador de tots els homes. Aquest anunci, la Nova sempre extraordinària, l'esdeveniment de tots els segles, travessa la història i és el cor de la vida de l'Església. Perquè aquest Pla Diocesà de Pastoral esdevingui fecund és essencial proposar-nos i proposar fer experiència veritable de Jesús viu.

Jesucrist viu és i ha de ser el centre de la vida personal i comunitària de la nostra parròquia, de la nostra diòcesi i de totes les realitats eclesials diocesanes. Per això cal revisar tota l'acció de l'Església, tant personal com comunitària, per tal que al centre hi hagi el «primer anunci» o nucli fonamental de la fe: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (EG, 164; cf. EG, 128). Hem de repensar tota la nostra activitat pastoral en clau de servei a les persones que cerquen Déu, conscientment o inconscientment. No es tracta d'una tècnica, ni d'una estratègia de màrqueting, sinó fonamentalment d'una experiència de fe viscuda i anunciada.

Ningú no pot sentir-se exclòs d'aquesta missió que Jesús ens encomana, ja que només un pot ser cristià essent alhora deixeble i missioner (EG, 120). No és una qüestió d'experts, sinó que tots, com sant Pau, hem de dir: «Ai de mi si no anunciés l'Evangelí!» (1Co 9,16).

«Quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell» (1Co 12,26)

Missatge del Sant Pare per a la Quaresma 2015 (I)

La Quaresma és un temps de renovació per a l'Església, per a les comunitats i per a cada creient. Però sobretot és un «temps de gràcia» (cf. 2Co 6,2). Déu no ens demana res que no ens hagi donat abans: «Ja que Déu ens ha estimat primer, estimem també nosaltres» (1Jn 4,19). Ell no és indiferent a nosaltres. Està interessat en cada un de nosaltres, ens coneix pel nostre nom, ens cuida i ens cerca quan el deixem. Cada un de nosaltres li interessa; el seu amor li impedeix de ser indiferent a allò que ens passa. Però passa que quan estem bé i ens sentim de gust, ens oblidem dels altres (quelcom que Déu Pare no fa mai), no ens interessen els seus problemes, ni els seus sofriments, ni les injustícies que pateixen... Llavors el nostre cor cau en la indiferència: joestic relativament bé i de gust, i m'oblido dels qui no estan bé. Aquesta actitud egoista, d'indiferència, té un abast, avui, d'una dimensió mundial, fins a tal punt que podem parlar d'una globalització de la indiferència. Es tracta d'un malestar que hem d'afrontar com a cristians. Quan el poble de Déu es converteix al seu amor, troba les respostes a les preguntes que la història li planteja contínuament. Un dels desafiaments més urgents sobre els quals vull detenir-me en aquest missatge és el de la globalització de la indiferència. La indiferència envers el proïsme i envers Déu és una temptació real també per als cristians. Per això necessitem sentir cada Quaresma el crit dels profetes que aixequen la seva veu i ens desperten.

«Quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell» (1Co 12,26) - L'Església

La caritat de Déu que trenca aquell tancament mortal de la indiferència en nosaltres mateixos, ens l'ofereix l'Església amb els seus ensenyaments i, sobretot, amb el seu testimoni. Però només es pot testimoniar allò que abans s'ha experimentat. El cristià és aquell que permet que Déu el revesteixi de la seva bondat i misericòrdia, que el revesteixi de Crist, per a arribar a ser com ell, servent de Déu i dels homes. Ens ho recorda la litúrgia del Dijous Sant amb el ritu del lavatori dels peus. Pere no volia que Jesús li rentés els peus, però després va entendre que Jesús no volia ser tan sols un exemple de com hem de rentar-nos els peus els uns als altres. Aquest servei només el pot fer el qui abans s'ha deixat rentar els peus per Crist. Només aquests tenen «part» amb ell (Jn 13,8) i així poden servir l'home. La Quaresma és un temps propici per a deixar-nos servir per Crist i així arribar a ser com ell. Això passa quan escoltem la Paraula de Déu i quan rebem els sagraments, en particular l'eucaristia. En aquesta ens convertim en allò que rebem: el cos de Crist. En ell no hi ha lloc per a la indiferència, que tan sovint sembla tenir tant de poder en els nostres cors. Qui és de Crist pertany a un sol cos i en ell no és indiferent davant els altres. «Quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell, i quan un membre és honorat, tots els altres s'alegren amb ell» (1Co 12,26). [...] I ja que estem units en Déu, podem fer alguna cosa també pels qui són lluny, per aquells als quals mai no podríem arribar només amb les nostres forces, perquè amb ells i per ells preguem Déu per tal que tots ens obrim a la seva obra de salvació.

L'article

Somni blanc

Rubèn Junquera i Segarra

Hi ha moltes menes de somnis, de la mateixa manera que també hi ha moltes menes de persones. A casa nostra somiar no és gaire valorat, i és que els catalans, en general, tendim més aviat cap al pragmatisme. És ben cert que de vegades ens topem amb alguns somnis esbojarrats, infantils o impossibles nascuts de persones potser una mica esbojarrades, infantils o il·luses. Ara bé, també hi ha somnis fascinants i reptadors i de tant en tant trobem persones disposades a deixar-se fascinar per aquests somnis i que accepten el repte de perseguir-los. Ester Busquets és una d'aquestes persones i en el llibre *Somni blanc* ens presenta un somni fascinant i reptador.

Es tracta d'un llibre breu de poc més d'una seixantena de pàgines, molt ben escrit i acuradament editat. Un llibre amè i fàcil de llegir, i al mateix temps profund i reflexiu. La seva autora, Ester Busquets, és col·laboradora del *Full Diocesà* i professora de la Universitat de Vic, l'Institut Borja de Bioètica i l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic. És autora de diferents publicacions en l'àmbit de la filosofia pràctica (ètica) i les ciències de la salut, i aquesta és la seva primera incursió fora de l'àmbit de les publicacions científiques.

En el llibre hi trobem la muntanya, el Montblanc, amb tota la seva cruesa feta de roca, fred intens, neu i glaç, però també amb tota la seva força transformadora i humanitzadora. A la muntanya hi trobem l'Ester i els companys de cordada, uns alpinistes que són, sobretot, companys i equip. Ara bé, per damunt de qualsevol altra cosa, hi trobem la necessitat d'un somni, el delit de perseguir-lo i la capacitat transformadora d'aquesta persecució.

El perill hi és ben present, ben visible en la majestat de la muntanya i en la força inconcebible de la natura, o amagat en tots aquells petits detalls que marquen la diferència entre l'èxit o el fracàs, entre viure o morir. També hi és el patiment, la consciència de l'absoluta superioritat de la muntanya i alhora de la pròpia fragilitat, i, sobretot, hi trobem la necessitat d'un creixement personal; un creixement que es dona en la muntanya i a causa de la muntanya, que transcendeix les dificultats alpines i que traspua tots els aspectes de la pròpia vida. En aquest llibre l'autora ens explica no solament la història de la conquesta d'una muntanya, sinó sobretot la història d'una conquesta personal.

El llibre

Jesús, maestro de meditación

Franz Jalics

Aquest llibre es divideix en quatre parts:

- L'espiritualitat de l'harmonia (capítol 1), que en la relació amb Déu es limita en la majoria de les ocasions a l'oració vocal.
- L'espiritualitat de la missió (capítol 2), en què l'accent recau en les meditacions de la Sagrada Escriptura, igual que en diàlegs espontanis amb Jesucrist.
- L'espiritualitat del silenci (capítol 3), en què l'oració se simplifica fins a fer-se pura contemplació.
- L'espiritualitat del ser (capítol 4), on la proposta de l'autor aconsegueix un cim místic que, no obstant això, en el seu llenguatge apareix propera i senzilla.

Franz Jalics (Budapest, 1927) ha estat professor de teologia dogmàtica i fonamental a l'Argentina. Des de 1963 es dedica a dirigir exercicis espirituals, tant a Amèrica com a Europa. Pertany a la Companyia de Jesús.

Glossa

Quaresma amb santa Teresa de Jesús La conversió

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el *Libro de la vida* de santa Teresa trobem el relat de la seva conversió definitiva al Senyor; en aquell moment tenia trenta-nou anys: «Acaecióme que, entrando un día en el oratorio, vi una imagen que habían traído allí a guardar... Era de Cristo muy llagado y tan devota, que en mirándola, toda me turbó de verle tal, porque representaba bien lo que pasó por nosotros. Fue tanto lo que sentí de lo mal que había agradecido aquellas llagas, que el corazón me parece se me partía, y arrojéme cabe Él con grandísimo derramamiento de lágrimas, suplicándome me fortaleciese ya de una vez para no ofenderle» (9,1).

Evidentment que abans en ella hi havia tot un procés de vida religiosa, havia professat a vint-i-dos anys, però també, al mateix temps, no hi havia la donació del tot. El seu cor confiava més en les seves pròpies forces que no pas en la gràcia de Déu. Ella mateix ens ho diu: «Parece me aprovechó más, porque estaba ya muy desconfiada de mí y ponía toda mi confianza en Dios. Paréceme le dije entoces, que no me había de levantar de allí hasta que me hiciese lo que le suplicaba. Creo cierto me aprovechó, porque fui mejorando mucho desde entonces» (ibídem, 9,3). Des d'aquell dia va començar a prendre's seriosament la perfecció de la seva vida interior. I la seva generositat era corresposta amb els regals de Déu que la portaven per camins de pregària intensa, caritat sol·lícita i valentia a complir la voluntat de Déu.

Teresa d'Àvila, mestra de vida cristiana, ens mostra amb la seva vida la necessitat de la conversió autèntica per tal que la nostra vida cristiana sigui autèntica. La mediocritat és una malaltia de la vida espiritual que és antesala de la mort. La tebiesa en la vida de seguiment de Crist és viure una mena d'esquizofrènia. Ella mateixa reflexionava des de la seva experiència: «Es una de la vidas penosas... porque ni gozaba de Dios, ni traía contento en

el mundo, en acordarme de lo que debía a Dios, era con pena; cuando estaba con Dios, las aficiones del mundo me desasosegaban» (ibídem, 8,2).

La Quaresma és un temps propici per a retornar al Senyor, font de la nostra vida. Santa Teresa es va trobar amb Jesús, en el misteri de la seva passió, i es va deixar corprendre per ell. L'autèntica conversió cristiana és la que neix del trobament amb Jesús, en qui l'amor misericordiós de Déu es manifesta plenament. Ens diu el papa Francesc: «Invito cada cristià, en qualsevol lloc i situació en què es trobi, a renovar ara mateix el seu trobament personal amb Jesucrist o, almenys, a prendre la decisió de deixar-se trobar per ell, d'intentar-ho cada dia, sense descans» (EG, 3).

